

smo videli, da se dviga za farno cerkvijo dim. Strela je udarila v hišo na oglu, ki končuje široki del Mestnega trga; takrat je bila Galletijeva, sedaj pa je last notarja Globočnika. Strela je vnela streho. Šla je od dimnika skoz obe nadstropji v ogelno sobo v pritličju in je zadela takratno učiteljico markizo pl. Gozani, ki je vsled tega v osmih dneh umrla. Ogenj so kmalu pogasili. Zgorel je le majhen del strehe. Zanimivo je tudi to, da so se vse šipe v celi hiši razletele na drobne kosce, razen ene, ki ni dobila nobene razpoke. Ta šipa pa je imela na sredi luknjo, okroglo in veliko kot goldinar. Drugi dan, v nedeljo, je prišlo prav mnogo ljudi gledat hišo. Tudi jaz sem bil z očetom in materjo tam in sem vse sam videl; bil sem pod streho in tudi po sobah.

Letos je bil tudi kongres v Ljubljani. Zima je bila nenavadno mila; sneg ni bil večji kakor močna slana. — To leto niso uspeli limone v južni Italiji. Ker je bil pa shod vladarjev, ki so imeli mnogo spremstva, so potrebovali v kavarnah kakor v zasebnih hišah v Ljubljani veliko limon. Gosposka v Radovljici je poslala radi tega več zabojev limon iz rastlinjaka v Ljubljano. Dobila je zanje čez 500 fl.

1824. So zidali Italijani pokopališko kapelico.

1825. Pozimi je padel nenavadno visok sneg. Vse vrtno ograje pri hišah v Župnijski ulici in Pungratu so bile pokrite s sedem čevljev visokim snegom. Videla se je široka bela planota, iz katere so moleli vrhovi dreves kakor grmiči. Šel sem nekega jutra po polnarejeni poti v šolo, a ker se je medtem vdrl sneg s strehe, nisem mogel več domov, dokler ni prišel oče in mi pomagal skoz kupe snega.

Letos se je peljal skoz Kranj cesar Franc, in sicer s pošto. Prišel je iz Celovca. Šolski otroci, med temi tudi jaz, so bili postavljeni od pošte dalje med pristavami in vsak je imel zeleno vejico v roki. Morali smo klicati „vivat“, ker takrat nismo še poznali „živio“. Jaz cesarja nisem videl, pač pa njegov nos, ker se

BOLGARSKI CAR FERDINAND I.

GRŠKI KRALJ JURIJ.

je le toliko pomaknil iz kočije, da je mogel govoriti s Pagliaruzzijem in dekanom Sluga. — Korošci kakor tudi Kranjci so ob tej priliki prosili cesarja za cesto čez Ljubelj. Cesar je obljubil in tudi res so bili poslani na Ljubelj inženirji; naredili so načrte in proračune, toda ko so se pokazali stroški dveh milijonov, je vsa stvar za vedno potihnila.

1826. Velik cerkveni jubilej, ki je trajal pol leta.

Letos so izvedli tudi katastralna merjenja in mapiranje posestev. Takrat so bile od štirih zjutraj do večera vsak dan procesije in obiskovanje cerkva, na drugi strani pa so merjevci vse noči delali po gostilnah velikanski ropot, tako da so morala oblastva uvesti ob enajsti uri zvečer ponočevalski zvonec (Lumpenglocke).

Tega leta so zidali tudi kameniti most čez Kokriški graben nasproti Primskovemu, da se dobi tako zveza z kokriško cesto. Most je imel samo en lok in se je opiral na skal-

nate stene na obeh straneh brez predmostja. Lok se je vzpenjal 15 seznjev daleč. Močne kvadre so dobili iz loških kamenolomov. Na večer po polaganju vogelnega kamna je igrala godba ob različni razsvetljavi. Mnogo efekta so povzročile rakete, ki so s pokom popadale v globoki jarek. Bil je vesel večer, katerega se je udeležilo mnogo Kranjcev in tudi jaz.

1827. Spomladi so naredili nad kamenitim kokriškim mostom provizoričnega iz lesa, dokler niso za-

zidali jam na obeh straneh loka z lahko opoko. Potem so odstranili odre pod lokom. Pri vsej masivni zidavi je izgledal most radi velike vzpetosti loka kakor ozek pas, potegnjen čez brezno. Zidava je stala 20.000 fl. Meseca junija so se pokazali prav pomembni znaki pri mostu. Morali so zapreti pot čezenj in ga čuvati. Jaz sem šel 23. junija iz vojvodskega gozda ravno proti Žolarjevi hiši, z menoj je bil tudi oče. Naenkrat slišiva pok, da se je zemlja stresla pod nogami. Oče je dejal: „Sedajle se je pa most podrl.“ In kmalu se je pokazalo, da je govoril resnico. Okrajnemu komisarju, ki je povzročil zidavo mostu in jo tudi izpeljal, so pri-